

11.01.2014 - Den tomme rede

"Tak, det går så fint. Jonas er kommet ind på sit drømmestudie, og Frederik er lige flyttet i lejlighed med to kammerater." Sagde kvinden overfor for mig, og så ikke særligt begejstret ud.

"De er glade og trives, så alt er, som det skal være. Der er bare det," fortsatte hun med tårer i øjnene, "at det føles så underligt tomt. Det er flovt at sige det, men jeg savner dem sådan, og jeg aner pludselig ikke, hvad jeg skal stille op med den tid, jeg havde glædet mig til at få."

Tomt. Jeg smager lidt på det ord og husker med et tydeligt for nogle år siden, da mine unger var i færd med at flyve fra reden. Den rede, jeg omhyggeligt havde bygget til dem, og som i mange år havde været det sted, de fløj ud fra og vendte tilbage til. Her blev de madet, passet, puttet og skubbet- eller skubbete sig selv- et lille stykke ud over kanten efterhånden som vingerne kunne bære. Det hændte også, at vingerne undervejs blev lidt pjuskede.

Sådan er naturens orden. Børn fødes, børn vokser op, børn flytter hjemmefra. Alt er, som det skal være. Og de færreste ville vel i virkeligheden ønske, at voksne børn blev hjemme for altid? Så hvorfor i alverden er det så, at kvinden overfor mig, jeg og masser af andre fædre og mødre alligevel rammes af en form for tomhed, når børnene helt naturligt drager hjemmefra for at skabe deres eget?

Når traileren er læsset, og den store unge sætter kursen mod nyt hjem og postadresse, venter der ungens forældre - for dig - for mig - også en ny hverdag med mere tid og mindre at sørge for til daglig. Alt det, du måske længe har glædet dig til omsider at få tid til, bliver nu muligt. Der er måske et parforhold, der trænger til at gødes, veninder, der venter, arbejde, karriere, bøger i stabler og ro, der skal nydes. Omsider.

Hvorfor kommer den så – tomheden - og blander sig i dette for alle, nye og spændende liv?

Jeg har en formodning om, at det handler om mening, det at være betydningsfuld og være til for nogen.

Når ungdomsværelset er tømt og indrettet til det værelse, du i mange år har drømt om at gøre til dit, når huset ikke genlyder af larm, uro, kammerater, gråd og latter, når rugbrød, pålæg og mælk overskrider sidste salgsdato, ja, så sker der ofte noget. For hvad er det så, der er meningen?

I mange år har du vidst, hvad du skulle gribe og gøre i lige fra det øjeblik, du svingede benene ud af sengen om morgenen. Der var nogen og noget, du skulle tage dig af, nogen, der havde brug for dig, din omsorg, kærlighed og praktiske indsats. Du var den, der tog del i barnets sorger og glæder, den, der opmuntrede, trøstede og

hjælp med at træffe vigtige beslutninger i dit barns liv. Du har været nødvendig og betydningsfuld.

Når din unge flytter hjemmefra, står du ved en skillevej i dit liv. Ikke bare dit barn, men også du skal sige farvel til det trygge og velkendte. Du er skal vænne dig til, at det sandsynligvis ikke bliver ved med at være dig, der er den mest betydningsfulde i dit barns liv. En ny livsfase venter. En livsfase, som ligger åben, og som du selv skal udfylde rammerne for. En livsfase, som på samme tid kan føles både dejlig og sorgfuld.

Dejlig på grund af de nye muligheder. Sorgfuld, fordi noget godt og vigtigt er slut, og fordi det ikke er helt givet, hvad, der skal sættes i stedet.

Ofte kan reaktionerne være tristhed, skiftende humør og rastløshed. Fornemmelsen af meningsløshed og ensomhed kan trænge sig på. Uanset hvilke følelser, du rammes af, er det sådan det er, og du skal vide, at de følelser er helt almindelige. Jeg tror, det er vigtigt at anerkende den naturlige tristhed, der kan opstå. Men på samme tid er det også væsentligt at give slip og sende den unge af sted med alle gode ønsker, mens du minder dig selv om, at livet- heller ikke livet som far eller mor- slutter, fordi din unge flytter hjemmefra.

Brug derfor tid og kræfter på også at opdage, at du nu også får mulighed for at indlede en ny og spændende del af dit liv. Forhåbentligt kan du, kvinden i min stol og mange andre forældre glæde dig over, at du stadig er forælder, bare på en ny måde, hvor du måske er så heldig i en eller anden udstrækning, fortsat at få lov til at være til stede i din unges liv og færden.